

5

INKULTURÁCIÓ ÉS INTERKULTURALITÁS
A PIARISTA RENDBEN

KILÉPŐ KEGYES ISKOLÁK - Ferenc pápától Kikonkáig

.....

5. füzet

KILÉPŐ KEGYES ISKOLÁK –
Ferenc pápától Kikonkáig

.....

TARTALOM

0. A dokumentum céljai	3
1. Az egyház hívása	3
2. Lehetőség a Kegyes Iskolák számára	4
3. Meghívás és kihívás	6
4. Megkezdett út: a Kikonka-nemzedék.....	8

0. A DOKUMENTUM CÉLJAI

- » A Ferenc pápa által javasolt kilépő egyház jelentésének elmélyítése.
- » Az életünkre és piarista küldetésünkre gyakorolt hatásának felfedezése
- » A kilépő Kegyes Iskolák terv javaslatának megismerése.
- » A Kikonka első generációjában megéltek megosztása.
- » A tanúságoknak mint erőforrásnak a felkínálása a Kegyes Iskolák számára.
- » A *kilépő lét* projekt értelmének felfedezése minden piarista számára személyes és közösségi életükben, a demarkációban, a rendben és a testvériségekben.

1. AZ EGYHÁZ HÍVÁSA

Ebben a globalizált világban az egyház kilép, hogy minden társadalomban, kultúrában, népben és nemzetben találkozzon az emberiséggel. Jézusnak, az Úrnak a küldésére lép ki az Úr igéjével, szentségeivel, életének gesztusaival, megmentésével és szabadításával. Minden időben különös érzékenységgel figyel az idők jeleire. Minden helyen meg is testesül, fontossá téve magát azok számára, akik Jézus örömhírére várnak.

Az egyház hosszú, fényekkel és árnyakkal teli történelmét hordozva érkezett a 21. századba. Megőrzi hagyományait, liturgiáját, bölcsességét és tanítását, férfi és női szentjeit, alapítóit, bármilyen egyszerű szegletben a kicsi, egyszerű közösségek hűségét, a központokat, ahol a jövőt képzelik el és párbeszédet folytatnak a modern és posztmodern kultúrával, mindig azzal az akarattal, hogy korszerű és az emberiség barátja legyen.

És erre a mai konkrét időre az Úr tanúiként visszhangzik közösségeikben a keresztyének élete, a szerzetesek és szerzetesnők élete, mindazok élete, akik meghallva Jézus hívását, megosztják vele életüket, és kilépnek ma, hogy keressék Isten országát és az ő igazságát.

Az egyház hangjaként visszhangzik Ferenc pápa felhívása, hogy mindnyájan úgy éljük meg ezt a világgal való tapasztalatot és találkozást, mint **kilépő egyház**:

Az Evangelii gaudium kezdetű apostoli buzdítás 49. pontja: Szívesebben látok egy olyan egyházat, amelyet baleset ért, amely megsebesült és bepizkolódott, miközben kiment az utcákra, mint egy olyan egyházat, amely belebetegedett a zártságba és a kényelembe, mert a saját biztonságához ragaszkodott. Nem akarok olyan egyházat, amely középpont akar lenni, és úgy végzi, hogy belebonyolódik a rögzelmék és procedúrák szövevényébe. Ha valaminek szentül nyugtalanítania és aggasztania kell a lelkiismeretünket, akkor az az, hogy oly sok testvérünk él a Jézus Krisztussal való barátság ereje, világossága és vigasztalása nélkül, az őt befogadó hívő közösség és az élet értelmének horizontja nélkül. Remélem, hogy nem annyira a kudarcból való félelem, hanem sokkal inkább az a félelem mozgat minket, hogy be ne zárkózzunk a hamis védelmet nyújtó struktúrákba, a törvényekbe, melyek kérlelhetetlen bírálkká formálnak bennünket; olyan szokásokba, amelyekben nyugodtnak érezzük magunkat, miközben odakinn éhező sokaságvan, és Jézus állandóan ezt ismétli nekünk: „Ti adjatok nekik enni” (Mk 6,37).

Az egyház élettel akarja kísérni a szavakat és meg akarja szaporítani a szegénység és a vidám egyszerűség jelképes gesztusait úgy, hogy ellátogat a világ és az egyház perifériáira. Globalizálni akarja a társadalmi igazságot, a lelki megtérést és némely egyházi intézmény reformját.

KÉRDÉSEK A RELEXIÓHOZ ÉS A PÁRBESZÉDHEZ:

Egyház, mely az emberiség barátja:

- » Az egyháznak mely jeleit és jelzéseit értik jobban korunk, helyeink és társadalmunk népei?
  - » A változás és a mély megtérés mely útját kell továbbra is bátorítanunk egyházunkban?
  - » A szerzetesi élet mindig a szolgálatban és a próféciaiban van. Milyen utakat tervezhetünk, képzelhetünk el, hogy az egyházat elkísérjük a mai világgal való találkozás folyamatában?
-

2. LEHETŐSÉG A KEGYES ISKOLÁK SZÁMÁRA

A szerzetesi élet a történelem minden pillanatában újszerű válasz volt. Minden idők és minden hely embereit át akarta adni a Lélek által keltett újrateremtődésnek: ezért figyel a pillanatra és annak szükségleteire, általában az emberek szociális sebeire, ürességeire és kereséseire, az emberiség hívásaira. Ugyanakkor ez Jézus szívének hűsége és újra teremtése is; szívének, kezének, gesztusainak, szavainak. Emberiségének aktualizálása és újraalkotása, és az életet mindig feltámasztó és megújító húsvét ajándékának befogadása.

A szerzetesi élet hívta és hívja az Úr női és férfi tanítványait, akik sietve, nagylelkűen és készségesen válaszoltak arra az eredeti elhívásra, hogy „jőjj, és kövess engem”, és anélkül, hogy méricskéltek volna a nyereséget vagy a veszteséget, életüket teljes bizalommal átadták Jézusnak, mindennap figyelve arra, hova küldi őket.

Ebben az elhívásban arra kaptak meghívást, hogy másokkal éljenek, és másokat szolgáljanak, és ebben a közös találkozásban ünneplik Jézus jelenlétét, aki felébreszti köztük a testvéri szeretetet, a testvériséget, a szolgálatot és az önatadást; az új emberiség adományait melyekkel kilépnek, hogy azokat a többieknek átadják.

A Kegyes Iskolák a Lélek cselekvéséből is születik: a Lélek működik és megtéríti Kalazanci Józsefet, aki mind a mai napig hűséges követőket hív, és megmutatja a gyerekek, fiatalok és szegények szolgálatának küldetését, hogy nevelve és evangelizálva elvezesse őket arra a méltóságra, amelyre teremtettek; megadva számukra a mindennapi kenyeret, a kultúra kenyerét, a hit kenyerét.

Arra hívlak titeket, hogy ezt a jubileumi esztendőt a „piaristák új pünkösdjeként” éljétek meg. A Kegyes Iskolák közös háza teljen el Szentlélekkel, alakuljon ki bennetek a szükséges közösség, hogy erővel, mindenféle félelmet és akadályt legyőzve valósítsátok meg a piaristák küldetését a világban. Hogy a hozzá tartozó személyek, közösségek és intézmények minden nyelven, minden helyen és kultúrában sugározhassák az evangélium szabadító és üdvözítő erejét. Segítsen titeket az Úr, hogy mindig legyen bennetek misszionárius lelkület és készség, hogy útra keljete!

(Ferenc pápa üzenete a kalazanciusi jubileumi évre, 2016. november 27.)

Önmagunknak az egyház felhívásainak megfelelő, és eredetünkhöz és történetünkhöz hűséges napra kész tétele azzal való törődés, amik ma vagyunk és amik még lehetünk; a rend változatossága és gazdagsága különféle válaszokat és utakat tesz lehetővé erre az időre, amely a jövőt készíti elő.

A provinciáknak azokra a jelenléteire gondolunk, amelyeknek újra meg kell telniük étellel, vértessék fel magukat olyan projekttel, amely ebbe az irányba mutat, és „a sajátjuknál több segítő kézre” van szüksége; olyan országokban lévő jelenlétekre,

ahol éppen most kezdünk, és szükségük van egy új piarista közösség támogatására, amely felgyorsíthatja a megerősödés folyamatát; új országban lévő jelenlétekre, ahol még nem vagyunk jelen, de örömmel és reménykedve várnak bennünket; olyan országokban való jelenlétekre, ahol már voltunk, és lehetőségünk van a piarista történet újjáépítésére, ami korábban úgy tűnt, hogy véget ért, de nem így van, és soha sem volt így; olyan jelenlétekre, amelyek különösen igénylik az „ad gentes” misszionáriusokat, amelyekben különösen nehezen születnek helyi piarista hivatások; olyan jelenlétekre, amelyek képesek a közösségi élet és küldetés dinamizmusainak fellendítésére, amelyeknek új levegőre és új elköteleződésekre van szükségük stb.

(A generális atya levele: Lépünk ki! Lépünk ki, hogy mindenkinek felkínáljuk Jézus Krisztus életét!, *Ephemerides Calasancianae*, 2019. április, 584–592.)

A rend számára, a maga változatosságában, lehetséges olyan dinamizmus, amely a Léleknek ezeket a jeleit hordozza magán: az életnek, a küldetésnek, a rendelkezésre állásnak, a hivatásnak, sőt a szervezetnek új módú, a **piarista pünkösöd** perspektívájából való felfogása. Olyan rendre gondolunk, amely

- » szenvedélyesebben **evangelizál**;
- » jobban rendelkezésre áll új **missziós** területek felé, még ha azok bonyolultak is;
- » **szamaritánusabb**;
- » közelebb van a **szegényekhez**;
- » kevésbé **aggódik önmagáért**, jobban összpontosít egyetlen Urára;
- » jobban **hídépítő** és falakat lebontó;

KÉRDÉSEK A REFLEXIÓHOZ ÉS A PÁRBESZÉDHEZ:

A Kegyes Iskolák kilépéssel születtek.

Felismerjük-e ma a legeredetibb jeleket, melyekre úgy vigyázunk, mint a Lélek művére rendünkben, annak eredetében és történetében? (A hivatás válasz és személyes elhívás; az alapítóknál, Kalazanciusnál, könnyű észre venni Isten cselekvését és egy szent választát.)

- » Milyen jeleket csodálunk meg és ismerünk fel testvéreinkben?
- » Életem során hol olvasom Isten cselekvését és az én válaszomat? (A karizmához hűen, melyet mindig újraalkot a Lélek.)
- » Merre tart a hűség és a megújulás piarista rendünkben?

---

3. MEGHÍVÁS ÉS KIHÍVÁS

Rendünk számára ma egyszerre történik az egyház hívása és rendünk találkozása a világgal, az emberiséggel, a kultúrák érzékenységével, a mindenkit egységesítő globalizmussal, az örökös és az új szükségletekkel, a hiányokkal, azoknak a fiataloknak és gyermekeknek a hívásaival, akiket szemlélünk és akik ránk várnak, a mindig új evangéliummal.

A rend állandóan frissíti magát, hogy hűséges és kreatív válaszokat adjon. Elismerjük a történelmi jelenlétek erőfeszítéseit, amelyek hálásak a múltjukért és továbbra is elképzelik, hogyan lehet megújítani a közösségi élet, a misszió, az oktató-nevelő és evangelizációs szolgálat struktúráit; elismerjük, hogy sikerült integrálniuk az egyház által kért és a rend által elképzelt és létrehozott újdonságokat: a gyerekek és a fiatalok új igényeit, a szegénység és kirekesztettség új valóságait, képzeletet és kreativitást a struktúrákban és a nevelési és lelkipásztori eszközökben, a világiak kísérését, hogy mélyebben megosszuk a küldetést és az életet.

A rend misszionárius erőfeszítései számos jelenlétet eredményeztek, amelyek a kezdetektől magunkon viselik legkarizmatikusabb eredetünk jelét, a szegények szolgálatát, a periféria helyeit, az új kultúrákkal való találkozást; elismerjük megannyi testvérünk készségét, hogy a határvidékeken helyezkedjenek el, hogy kockáztassák a találkozást a sajátjuktól annyira eltérő világokkal; a demarkációk erőfeszítéseit, hogy ezeket az új valóságokat kísérik. Gratulálunk magunknak az új piarista demarkációkért, ahol a fiatalok nagylelkűen válaszolnak arra, hogy Kegyes Iskolákat hozzanak létre, hogy más történelmi helyeket támogassanak és misszionáriusként alapításra induljanak környezetük országaiba.

Az egyház által e század és e korszak kísérésére kimondott szavakat a rend befogadta és sokak nagylelkűsége és hite által valóra váltotta.

Fokozatosan a mi piarista kultúránkká váltak: már a mi életünk. Ezt így erősítik meg állandóan a dokumentumaink:

Rendünknek és a kalazanciusi karizmat megélő testvériségek és emberek együttesének lehet és kell is növekednie a „közi” (kultúraközi, demarkációközi, nemzetközi) és a „misszionárius” dinamizmusokban. Ez a tengelye a projektnek, amelyen dolgozunk.

Globalizált világunkra, a társadalmak típusaira, az egyház felhívásaira, a megszentelt élet mai megélésének legerősebb dinamizmusaira, megannyi szerzetes és világi nyugtalanságaira, a Kegyes Iskolák növekedésének kihívására, és főképp annyi gyermek és fiatal igényeire gondolunk, akik ezt a nagy kihívást jelentik számunkra: még inkább misszionárius és még inkább interkulturális Kegyes Iskolákat.

Sokat beszéltünk arról, mit jelent a „kilépő kultúra” előidézése, az élet, a küldetés, a rendelkezésre állás, a hivatás, sőt a szervezet abból a perspektívából való felfogása, amelyről Ferenc pápa oly gyakran beszél a keresztény közösséghez: „kilépő” egyház, vagyis még inkább misszionárius, kevésbé önmagára hivatkozó, még szenvedélyesebben evangelizáló, mely készségesebben indul akár bonyolult misszióba, még inkább irgalmas szamaritánus, még közelebb van a szegényekhez, kevésbé aggódik önmagáért, jobban összpontosít egyetlen Urára, inkább hidakat épít és falakat bont le stb. Mindezeket hangsúlyozza a pápa, és sok minden mást is, amikor „kilépő egyházra” vágyik.

(A generális atya levele: Lépünk ki! Lépünk ki, hogy mindenkinek felkínáljuk Jézus Krisztus életét!, *Ephemerides Calasactianae*, 2019. április, 584–592.)

Önmagunk megértésének ez a dinamizmusa és formája piarista életünk minden dimenzióját és struktúráját érinti; a *kilépő élettel* minden összefügg.

A piarista kezdeti képzés, melynek rendszeresen kell dolgoznia ezeken a dimenziókon, mindig olyan szerzetest tartva szem előtt, „akire világunknak és az egyháznak szüksége van”; a növendéknevelők képzése, akiknek sok nagylelkű fiatal piaristát kell kísérniük, olyanokat, akik szeretnének növekedni a renddel való mély közösségben; az alapítandó közösségek stílusa, melyeknek kihívásai a testvériségről való tanúságtétel, hogy a küldetés lelke legyenek, a közös felelősség, az Úr központi helye stb.; „mindenekelőtt a szegények”, ami kezdetől jellemezte a Kegyes Iskolák életét, és továbbra is központi helye van a rend küldetésének felfogásában; a karizma különböző és változó környezetben való aktualizálása és megtestesítése – mindkét dolog.

(A generális atya levele: Lépünk ki! Lépünk ki, hogy mindenkinek felkínáljuk Jézus Krisztus életét!, *Ephemerides Calasactianae*, 2019. április, 584–592.)

És természetesen a szerzetesek: olyan piaristákat hívtunk meg erre a folyamatra, akik vállalják, hogy e szerint a lelkület szerint éljenek:

- » Piarista szerzetesek, akik komolyan dolgoznak azon, hogy rendelkezésre álljanak.
- » Piarista szerzetesek, akiket új módon lehet misszióba küldeni.
- » Piarista szerzetesek, akik készen állnak a misszió különféle stílusú új jelenléteire.

De kétségtelen, hogy ez mindenkinek szól: fel kell készülnünk a Kegyes Iskolák átfogó és globális jövőképre, meg kell hallanunk világunk kicsinyei és szegényei helyük szerint oly eltérő, mégis oly hasonló igényeinek hívását, némelyikük azokhoz hasonlít, amiket Kalazancius ismert; figyelünk, tanulmányozunk és értenünk kell a fiatalok nyelvét, mert a kilépésre biztató javaslatainknak nekik kell szólniuk, alaposan ismernünk kell saját valóságunkat is, és hívunk kell egymást annak átgondolására, hogy helyezkedjünk el benne, hogy kerüljünk közelebb, hogy újítsuk meg nyelvi kifejezésformáinkat, struktúráinkat, szolgálatainkat, hogy azt hozzuk létre és azt adjuk, amire szükségük van.

A Lélek szele mindig megújít és életet ad; ahogy a növények a napfény felé törekedve fordulnak és virágaik szebben ragyognak, annak eltalálása, hogy honnan jön ez az áramlat és ez a fény személyes, közösségi és intézményes út, és az egyház, központjából magának a pápának a szavaival, arra buzdít, hogy vetközzük le magunkról azt, ami elzár és megbénít bennünket, a „régii tömlőket”, hogy az újdonság és a szabadság felé forduljunk, ami az alapítás pillanataiban mindig jelen volt a leginkább szentek szívében, és ahogy egy évvel ezelőtti káptalan előkészítő írása – Casaldáliga kifejezését kölcsönözve – meghirdette, menjünk: *csak evangéliumba és szandálba öltözve.*

KÉRDÉSEK A REFLEXIÓHOZ ÉS A PÁRBESZÉDHEZ:

Magunkévá tesszük Ferenc pápa javaslatát arra, hogy *lépjünk ki*.

- » *Hogyan ismerjük meg jobban, hogyan ápoljuk és hogyan vegyünk részt életünk eme megújító szelében?*
  - Párbeszédet folytatva és megismerve társadalmunkat és kultúránkat, a szegénység közelebbi világát, a fiatalok kultúráját, a társadalmi vallási kihívásokat.
- » *Milyen utakat alakítottunk ki, milyen kérdéseket és válaszokat osztottunk meg a reflexió legutóbbi szakaszaiban?*
  - Kommentáljuk a demarkációban felvetődött kihívásokat, hogy azokat szolgáljuk, akikhez küldetésünk van.
  - Jelenléteinkben, intézményeinkben, közösségeinkkel.
- » *Hogyan válaszoljuk a pápa meghívására, hogyan lehet „kilépésben” lenni, élni, nevelni és evangelizálni?*
- » *Mit kell megújítanunk, mit kell táplálnunk és remélnünk ahhoz, hogy hagyjuk magunkat a Lélek e szele által vinni?*

---

4. EGY MEGKEZDETT ÚT: A KIKONKA-NEMZEDÉK

Az első generációt arra hívták meg, hogy éljék meg a Kikonkába, a Kongói Demokratikus Köztársaságba tartó utat, kiválasztásuk fontos gesztus volt, hiszen a rend egyik legutóbbi jelenlétéről és alapításáról van szó.

A koordináló csapat előzetesen kidolgozta a célokat, amelyek a számukra felkínált úton lelkesítik fiatal piaristákat.

Célok:

- » **A piarista pümkösd** elmélyítése: képesek vagyunk-e túllépni a komfortzónánkon, hogy ismeretlen utakon járjunk? Vagy megépíteni az utat?
- » Az ima, mint létfontosságú táplálék.
- » Ismerjük meg azt, ami **Kalazanciusban** (és a Kegyes Iskolák története során) **felforgató**, hogy hatásosabb új válaszokat tanuljunk meg, kapjunk rájuk ihletet és próbáljunk meg.
- » Kegyes Iskolák, **missziós terület**: növekedjünk a misszionárius dimenzióban, hogy megfeleljünk annak a sokféle hívásnak, amelyek akár más országok, akár a mostaniak új szükségleteiről és szegénységeiről eljutnak hozzánk.
- » **Karizmánk maivá tétele**, hogy *hatékony és kreatív módon szolgáljuk a társadalmainkban felmerülő sürgős oktatási-nevelési, szociális és lelkipásztori igényeket. Hogy nagyobb legyen a hatása.*
- » *Rendünk növekvő és megállíthatatlan interkulturalitásának megélése;*
- » **Kísérés**, hogy **közösségeink és testvériségeink életet gerjesztő terek legyenek.**

Résztevők:

A *Kilépő Kegyes Iskolák* első nemzedékét az a húsz piarista alkotja, akik úgy válaszoltak a generális atya körlevelein keresztül tett meghívására, hogy „jelen”. 11 különböző demarkációból érkeztek, 14 különféle útlevelel.

A motorcsapatot Urbán József, Juan Ruiz, Christian Ehemba, Robert Dalusung és Carles Gil i Saguer (koordinátor) alkotják. Feladatuk az elején kettős volt. A projekt megtervezése és kifejlesztése a Generálisi Kongregációval, és a résztvevők kísérése két éven keresztül, amíg a képzési ciklus tart.

A projekt egyik strukturális célja az, hogy a résztvevőket mint a program szereplőit és előmozdítóit összekapcsolja. Nemcsak központjai a képzésnek, ahogy a tanulási folyamat dinamikáiban megszokott, hanem főszereplők. Az ő reflexióikon, megosztott tapasztalataikon keresztül töltjük meg tartalommal azokat a szakaszokat, amelyekre bontjuk. Ebben az értelemben minden generáció arra hivatott, hogy eredeti legyen.

Ahogy bőven kommentáltuk ebben a dokumentumban, nem arról van szó, hogy vegyünk részt és iratkozzunk fel még egy képzésre, ahogy a folyamatos képzés sokféle javaslatával nagyon is jogosan előfordul. A *Kilépő Kegyes Iskolák* olyan projekt, amelynek az idők során kultúrárt teremtő létmódba kell torkollania; ezért az odatarozás és a létrehozás érzése alapvető. Első pillanattól kezdve igyekszünk kapcsolatokat szőni a résztvevők között, hogy elég szilárdak legyenek és ellenálljanak a képzés utáni időszaknak, ami a valóságban az életük hátralévő része.

1. szakasz: képzés

Az első szónak, amit erre a szakaszra alkalmazunk, óhatatlanul a köszönömnek, kell lennie, *matondo* kikongo nyelven. Félicien (nagyobb előljáró), Florent (prenovíciusok kísérője), Marcel (házfőnök és plébános), Milingui, valamint Jean Claude és Godlove. És két prenovícius, John Kennedy és John, akiknek szolgálata és tapintata csodálatra méltó. A legmélyebb hálánk minden karkai ügyintézésért, a fogadtatásért, a közösségbe való integrálásért, a küldetés mellett kifejezett örömükért és elköteleződésükért, a készségükért, hogy bemutassák milyen termékeny piarista terület Kongó.

Kinshasában, a Kongói DK fővárosában való landolás egyáltalán nem volt könnyű. Igazi Odüsszeia után majdnem minden résztvevő megkapta a vízumot.

A képzés két hétig tart és olyan vezérfonalat követ, amely önismerettel kezdődik, hogy tudjuk, honnan indulunk. A rend alapításának újraolvasása, hogy felfedezzük, mi az, ami felforgató benne. A piarista püünkösd kibontakoztatása a küldetésben és a közösségben. Környezeteink igényeinek napra készsége tétele és a karizmánknak való megfelelés új normái. Képzési ülések és gazdagodás az eszközökben a jövő interkulturális közösségei és a periféria vágyott küldetése számára. Azzal fejeződik be, hogy megkérdezzük magunktól, mi az új horizontunk, és hogyan tudjuk továbbadni azt, amit megéltünk, hogy a rend kilépésben tudjon élni.

Az alábbi videóban Eloí Chávez (Mexikó) és Antonio Entrena (Emmausz) a Kikonka-nemzedék tagjainak rövid magyarázatát láthatjátok:

<https://youtu.be/uMTn3UvkY08>

Ahhoz, hogy intenzívebben megélhessük a közösséget, négy életcsapatra osztottuk a csoportot. Találkozóik erősítették a napi munkát, amely mindig eucharisztiaival, az ima, az Úrral való találkozás és a hálaadás kiemelt pillanatával ért véget.

2. szakasz: folytatás

A Kikonkában megtapasztaltak továbbélése létfontosságú, mert nemcsak kedvet ad a Kongóban kialakított életcsapatokkal való találkozásra, hanem annak a kérdésnek a megválaszolását is lehetővé teszi, hogy honnan tudják a testvéreim, hogy kilépésben élek.

A négy földrészről, zavaros, lehetetlen időbeosztás szerint igyekszünk megtartani az életcsapatok közösségi találkozóit. Negyedévente kétszer virtuálisan találkozik az összes résztvevő, kérdések és témák szerinti forgatókönyvet követnek, hogy elmélyedjenek a *Kilépő Kegyes Iskolák* témában, hogy átgondolják hogyan tudnák továbbadni rendtársaiknak és hogy közösségben érezzék magukat.

A kísérés a *Kilépő Kegyes Iskolák* szívét pumpálja. Ezért a hús résztvevő két fős csoportokban kölcsönösen kíséri egymást. Havonkénti találkozóik sokkal inkább barátiak, személyesek és bensőségesek.

Mind az életcsapatokat, mind a kísérésben társakat a motorcsapat kíséri és lelkesíti.

3. szakasz: misszionáriusi tapasztalat

A virtuális találkozók szakaszában a résztvevők felkészülnek egy rövid misszionáriusi tapasztalatra. Tíz helyszínt kerestek a renden belül különböző földrészekben és eltérő környezetekben, kicsi együttműködések, hogy a résztvevők két-három fős csoportokban tapasztalatot szerezzenek arról, amiről hosszasan vitatkoztak.

Sajnos a COVID-19 világjárvány ennek a tapasztalatnak a törléséhez vezetett. Az iskolák zárva vannak több mint 150 országban, és megtiltották az utazásokat.

Ebben az évben nem valósulhatott meg a misszionáriusi tapasztalat, de ugyanazzal a lelkiülettel folytatják életüket és küldetésüket, ahol vannak.

4. szakasz: küldés

Arról van szó, hogy teljesen *kilépő* hozzáállással éljük meg a nagyobb előljárók és a Generálisti Kongregáció **rendelkezésére állást**, hogy részt vegyünk, vagy alapítsunk piarista jelenlétet ott, ahova a küldetés szólít minket; vagy a demarkációnkban maradván új élethorizonttal.

A *mit* és a *hol* nagyon látványosak, igaz, de **a döntő a hogyan**. *Kilépő* kultúrában bármilyen helyen meg lehet és meg is kell élni, ahol kalazanciusi intuícióra szükség van.

Tanúságtételek:

Elég sok fiatal ismertette, milyen tapasztalata volt demarkációja találkozóin, a közösségeiben. Mind a találkozó tapasztalatait, mind azt, hogy mit jelent számukra ennek a folyamatnak a megélése.

A nagyobb előljárók találkozóján, melyre Dakarban került sor 2020 februárjában, az életcsapatok a következő videót készítették:

<https://youtu.be/JmDfSSj2FUK>

A kultúra „fertőzéssel”, a hétköznapi hűségével jön létre, az lelkesíti, hogy tudjuk és érezzük, hogy inkább vagyunk *kilépők*, mint beszédek gyűjteménye. Életünk alapján képesek vagyunk diszkrét kérdéseket kelteni a többiekben.

A jövő felé:

A horizont a piarista pünkösdi, az evangéliumi elbeszélés teljes szélessége és mélysége. Késlekedés nélkül nyissuk ki az ajtókat, és induljunk félelem nélkül. A nagy útkeresztveződések előtt tudjunk mérlegelni, egyeztetni, de mindenekelőtt bátor döntéseket hozni.

Nincs folytonos megoldás. Kalazancius beavatkozása négyszáz éven át felforgató és döntő jelentőségű volt általában az oktatás-nevelés világában, sok fiú és lány konkrét életében. Nem az a dolgunk, hogy visszaállítsuk a normalitást, miután átvészeltük a jelenleg megélt egészségügyi és gazdasági válságot, hanem az, hogy új piarista kultúrát építsünk, paradigmászerű átmenetet: *kilépő* kultúrát, hogy ne *új*, hanem következő *normalitás* legyen.

A Kegyes Iskolák rendje arra kapott meghívást, hogy a remény forrása legyen minden *kilépésben élő* piaristán keresztül.